

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Γαλιάζης λίγο έλειψε ν’ άρξισή να ξεφρονίζει άπ’ τη χερά του. Νόμισε πως όνειρευότανε. Τό κλειδί τούβλεσε άπό τό χερά του. Γράμμα άπ’ τη Ρόζα, άπ’ την πολυαγαπημένη του!... Ήταν διναντόν ;

Και ριχμένο κάτω άπό την πόρτα του!... Πώς συνέβη αυτό ; Κι αυτός πού θάρρανε, χωρίς να τό καταλάβη!... Πήγαινε να τρελλιάδη άπ’ τη χερά του, ήταν κατατάλαιμένος... Νά λοιπόν πού δέν τόν είχε εγκαταλείψει έντελώς ό Θεός... Νά πού ή τύχη τόν βοηθούσε... Σήκωσε τό χερά του ψηλά στόν ούρανό, πού μόλις τόν φώτισε ή άγνή πού ορότανε, και ψιθύρισε :

— Θεέ μου, σ’ εύχαριστώ ! Θεέ μου, συγχώρησέ με πού άμείψαίμα για την μεγάλη σου καλοσύνη!... Θεέ μου, μίν μιάς εγκαταλείψης παιά...!

Μήρες κατόπιν στό άτελί του κ’ άναψε τη λάμπα. Άνυπομονούσε να διαβάση τό γράμμα της πολυαγαπημένης του.

Πριν τ’ άνοίξει, τό φίλησε πολλές-πολλές φορές, ψιθυρίζοντας :

— Ρόζα μου, Ρόζα μου, μικρούλα μου, χρυσάφι μου!...!

Έξαινα τά μάτια του λέσανε στις σφραγίδες τού φακέλλου. Μα!... Τί παράξενο ήταν παιά αυτό ! Τό γράμμα δέν είχε τη σφραγίδα τού Ταχυδρομείου της πόλεως, άπ’ την όποία εστάλη, της Πάτρας δηλαδή... Γιατί συνέβαινε αυτό ; Ήταν τυχαίο ; Μα κ’ ό φακέλλος ήταν ταλαλακομένος. Κι όμως τό γράμμα ήρθε ταχυδρομικός. Νά ή σφραγίδα τού Ταχυδρομείου ‘Αθηνών ! ‘Ο Γαλιάζης στέκεται διασταυριστός... Μήπως στο γράμμα αυτό κρύβεται ή συμφωνιά, ή έντιμια, τό άγλανόφθογο ;

Πώς έφτασε τό γράμμα στό σπίτι του, τό καταλάβαινε τώρα καλά. Τό παρέλαβε ή απιτυνονισσική του κ’ έπειδή άργησε να γυρίση, τού τούριζε κάτω άπό την πόρτα.

Κι αυτός πού λίγο άζόμα και δέν θά τούβλεπε και θάρρανε!...

Μά δέν πρέπει να χάνη καιρό. Δέν πρέπει να χέση τό τραίνο. Έξω έφεξε άρκετά.

Σβίνει τη λάμπα του, κλειδώνει και βγαίνει στό δρόμο. Θά διαβάση την έπιστολή της αγαπημένης του καθηροποιώντας προς την ‘Ομόνοια για να πάρη άμιάς για τό σταθμό.

Άνοίγει τό φακέλλο και τό χερά του τρέμουν... Σεδιπλώνει τό γράμμα κ’ ή καρδιά του φουσκώνει... ‘Ολόκληρες κόλλες τούγγραφε ή αγαπημένη του!... — Ρόζο μου!... Ρόζα μου!...!

Μά έξαινα στέκεται στη μέση τού δρόμου, σάν να μαριμάρασε. Τά μάτια του άνοίγουν διάπλατα. Τού πέφτει τό καπέλλο... Κυττάει τό γράμμα καλά—καλά και ψιθυρίζει κατάκλητος :

— Νάζος!... Νάζος!... Τι θά πη αυτό ;

Τού γίνετα πως θά σοριαστή χέρο. Κάποιον πρέπει να καθήση. Κυττάει γύρω του και πλησιάζει, χωρίς διαταγή, μπρός στην έξοπορτα ενός σπιτιού. Κάθετα στο σκαλοπάτι, άήρηνει κάτω τη βαλίτσα του κ’ άρχίζει να διαβάση, να διαδάζη...!

Έντιμως πού δέν περνάει κανένας άπό τό δρόμο. Διαφορετικά θά τόν περναγε για τρελλό. Μα και κάνει σάν τρελλός ό ‘Ανδρέας Γαλιάζης, όσο προχωρεί στο διάβαση της έπιστολής.

Τά μάτια του γυρολόινον, τό χερά του τρέμουν, ιδρώτας κυλάει στό μέτωπό του, ψιθυρίζει ασυνάρτητα λόγια, λόγια ομηπόνιας, μά και βροσιές και κατάρες :

— ‘Αγάπη μου!... Φτωχό μου παιδί!... ‘Α, τόν άιμο, τόν άιμο!... Θεέ μου!... Δέν εινε διναντόν... ‘Αθλιε!... Κακούργε!... Δολοφόνε!...!

Ένας σκοπός χωροφύλακας περνάει τη στιγμή αυτή. Στέκει, κιντάει τό Γαλιάζη και κουνάει τό κεφάλι του. Τόν παίρνε για τρελλό!

Μά ό ‘Ανδρέας δέν ξέρει παιά τί γίνεται γύρω του. Ούτε τόν ενδιαφέρει για τούς δια-

βάτες π’ άρχισαν να περνούν. Τελειώνει την έπιστολή, οργώνεται έπάνω, τη διπλώνει, την βάζει στην τσέπη, άρπάζει τη βαλίτσα του και τρέχει σάν δαιμονισμένος, σάν να τόν κινηγούν προς τόν σταθμό τού ήλεκτρικού.

Τρέχοντας, μονολογεί :

— ‘Α, έτσι λοιπόν, άθλιε, δολοφόνε, φωνή τού ίδιου σου τού παιδιού!... ‘Ηθελε να πού την φτιάση... Μα ό Θεός σέ τιμορεί, όπως σου πρέπει. Άρχει... άρχει... Μά ό Θεός καλύτερα έκείνος, πού θά γελάση τελευτάως... Πάρε λοιπόν τό γαμψό σου και πήγαινε στη Νάζο να κάμης τό γάμο... Νά ούμω άν θά βοηθ έκει τη νύφη... ‘Α, τώρα παιά δέν θά διστάσω καθόλου... Τώρα θά σου φερθώ όπως σου άρζει... Μούστειλε τό γράμμα μου για να με γελάσης, μά να πού μ’ έκαμες νάμα έτοιμος για τάξει... Καλή άντάμωση στη Νάζο, κανάνα, πατέρα άσπλαχνε, σκνίλι λισασμένο, χερσιανάθαρε, τράνανε!...!

‘Ο Γαλιάζης γτάνει στό σταθμό και πηδάει στο τραίνο. ‘Ενα τώρο τον άνησινει. Εύθρη βατόρι πού να φέγη άμέσως για τη Νάζο ; Θά τό προλάβη ; ‘Από άπό έξαφνότητα παιά όλα, όλα...!

Στό Μοναστηριά άγοράζει μια έφημερίδα, δυό, τρεις, τις άνοίγει νευρικά και κυττάει τά δημολόγια των βατοριών.

Έξαινα μια βλαστήμια τού ξεφύγει :

— Κατάρα!... Κατάρα!...!

Δέν έχει βατόρι τό προί για τη νησιά. Στις πέντε τό άπόγευμα θά φέγη ένα.

Χάνει έτσι μια μέρα ολόκληρη. Γούρχειτα να οσάση. Μα σιγά—σιγά ησυχάζει. Κάθε έπιτόδιο για καλό. Κάθετα σ’ ένα καφενείο και σκέφτετα. Ποιά παιά μόνοις του ; Έκει κάτω θά συναντήση δικαστολίες, γέφυρους, δόλιους παληνορθόπους. Κόσμο ξένο κ’ άγνωστο τέλος πάντων. Γιατί λοιπόν να μίν πάη μαζί τόν ένα φίλο του, ένα ζωγράφο, ένα συνάδελφο του ; Διό καλλιτέχνης, σάν κ’ αυτόν, δέν ‘Αθηνάιο μισή, θά ήσαν ίσωνοι για τό καθετί έκει κάτω. Τι δέν μπορούσαν να κάμουν αλήθεια δυό φίλοι άποασισμένοι ;

Αυτό λοιπόν θά γίνη. ‘Ο Γαλιάζης δέν διατάζει παιά. Έχει καρπό ως τό άπόγευμα. Θ’ άνέβη λοιπόν στην ‘Αθήνα και θά κανονισή τά πάντα. Άρχει να μίν μωριστή τίποτα ό Λαμπίρης.

Παίρνει τό τραίνο, άνεβαίνει έπάνω και τραβάει ίσα για τού καφενείο, πού συγχάξουν οι συνάδελφοί του. ‘Ο ‘Αγγελος Λούσης εινε ό καλύτερος άπ’ όλους. Φίλος ειλικρινής κ’ άφοσιμένος, μπειέ, τέλειος καλλιτέχνης.

‘Ο Γαλιάζης τόν βοήζει στο καφενείο άμέσως. Τόν πήρε παφιμερα και τού έξηγησε τί συμβαίνει. ‘Ο Λούσης ήξερε άρκετές λεπτομέρειες για τόν έρωτα τού Γαλιάζη. Μόλις λοιπόν άκουσε την παράληρη τού φίλου του, πετάχτηκε έπάνω και φώναξε :

— Πάμε!... Είμα σύμφωνος!... Ουάι στους γονείς και τούς φραγκοτσασάλους!... Θά την κλέψουμε και θά φάγομε... Ζήτω ή μοισμία!...!

‘Ο Γαλιάζης ένθουσιασθήκε.

‘Η καρδιά του άλάφρωσε.

Μόνο πού δέν άγκάλιασε τόν συνάδελφο του.

— Πότε φεύγουμε ; ρώτησε ό Λούσης.

— Στις πέντε τό άπόγευμα, τού ελεε ό Γαλιάζης.

— Αουτόν άς μιν χένομε τόν καιρό μας. Πάμε σπίτι μου να έτοιμαστού και για κλειδώσω. Θά κατέδοιμε κατόπιν στόν Πειραιά, θά φάμε, θά κάμομε ένα γάμο, θά τά ποιμε και όταν ξερη ή ώρα θά έπιβιβάστοιμε.

Σ’ εύχαριστώ, σ’ ευχαριστώ πολύ, τού ελεε με συγχίρησ ό Γαλιάζης.

— Να μη μ’ εύχαριστή καθόλου. Κάνω για σένα δετι θάνατες και σύ για μένα. Έπειτα ξέρεις, δέν χονενού αυτούς τούς άνευφάρους τούς πλουσίους, πού έχουν καρδιά σκληρή, άπό σίδερο, και πού νομίζουν πως ό άλλοι άνθρωποι, οι μη παραδοχου, εινε για τά σκουπίδια...!

— Νάζος!... Νάζος!... Τι θά πη αυτό ;

(‘Ακολούθει)